

Ik mag niet klagen over mijn kind, want

Ik mag niet klagen, want

Ik ben al een kind verloren, dus moet ik dankbaar en gelukkig zijn. En dat ben ik ook zeker wel dankbaar dat ik moeder ben. Ik kan zo genieten van mijn peuter en elke dag tovert hij een glimlach op mijn gezicht. Alleen het is niet altijd leuk met een peuter om je heen. Ik moet bekennen dat ik het moederschap soms ook erg zwaar vind. Alle ballen omhoog houden en dan ook nog tijd vinden voor jezelf. En dat tijd maken voor mijzelf vind ik heel moeilijk, waardoor ik echt niet altijd die leuke moeder ben. Dan voel ik me enorm schuldig, want ik mag van mijzelf niet klagen over mijn peuter, niet klagen over het moederschap. Want het is niet voor iedereen zomaar weg gelegd. En zeker als ik denk aan (waar ik altijd aan denk) dat ik al een kind heb moeten afstaan. Een kind verliezen is volgens mij het ergste wat je als ouder kan overkomen, en dan klaag ik over mijn peuter die hier wel rond rent. Altijd energie voor tien heeft, en natuurlijk zoals elke peuter weleens zijn driftbuien heeft. Dit alles zorgt er wel voor dat ik mij eigenlijk altijd schuldig voel, schuldig dat ik er niet genoeg ben voor mijn kind. En ga ik compenseren, misschien ook wel een beetje overcompenseren. Want wat voor mij normaal lijkt, hoor ik juist vaak wat doe je veel met je kind... Ik wil het gevoel hebben dat hij niets tekort komt, maar dat gevoel komt er maar niet. Al toen hij een baby was durfde ik hem niet zo goed lang bij me te laten knuffelen. Ik was bang dat hij net als zijn broer dood zou gaan, want die was immers in mijn armen overleden. Daar schoot ik al tekort vind ik. Nu krijgt hij dus iets te vaak zijn zin, wat soms niet zo goed is aangezien hij grenzen moet leren. Gelukkig zijn die er ook zeker wel. Daarnaast ga ik graag met hem als het even kan veel

naar de speeltuin of de kinderboerderij. En de peutergym en het babycafeez staat ook hoog op het lijstje.

Crisis tijd

En dan is Nederland helemaal in de ban van het Corona virus en worden er regels opgelegd. Helemaal gelijk dat dit gebeurt, maar ik leef soms al best geïsoleerd. En wat ben ik blij dat ik steeds iets vaker erop uit ga met Max, hij is degene waarvoor ik naar buiten ga. Hij is degene waarom ik iedere dag een stapje verder kom. Hij is degene die zorgt dat ik overeind blijf en bepaalde dingen in het leven leuk vind. Maar helaas zijn er nu zoveel grote veranderingen, die ik in mijn volle hoofd niet kan verwerken waardoor ik regelmatig kortsluiting krijg. Ik ben nogal slecht in zelf zorg, alles voor Max. Maar tijd voor mijzelf maken, die er zeker wel kan zijn vind ik zo vreselijk moeilijk. Er waren kleine momenten dat ik echt even aan mijzelf dacht. Dit kon ik doen omdat Max twee dagen naar de opvang gaat. En ik nu zelfs af en toe mijzelf toesta om oppas te regelen om naar zanglessen te gaan. En dan ineens stopt alles, mijn hele sociale leven. En natuurlijk niet alleen voor mij, maar voor iedereen met mij. Dit zorgt af en toe voor paniek in mijn hoofd, hoe nu, wat moet ik doen en red ik dit wel.

Mijn ritme is er flink uit, ik wil het liefst gewoon op tijd mijn bed uit. Maar er is weinig reden om er tussen 7 en 8 uit te moeten. Want Max boeit het niet als ik tot half 9 a 9 uur blijf liggen. Toch haalt dat me volledig uit mijn ritme, en Max natuurlijk ook. De ene dag gaat het beter dan de andere. Ik ben af en toe even niet te genieten, maar ook Max heeft zo zijn buien. Voor hem is er ook natuurlijk heel veel veranderd. We zijn nu hele dagen op elkaar aangewezen, en gelukkig is zijn papa ook gewoon in beeld. Maar geen andere kindjes waar hij op de opvang mee kan spelen. En hij kan vrij weinig zijn energie kwijt. Ik probeer elke dag met hem naar buiten te gaan, even elke dag een flinke wandeling maken. En is het stil

in de speeltuin, schieten we daar even naar binnen. Of hij speelt even in de tuin. Toch voelt het ook niet altijd fijn, juist als ik mensen tegenkom. Maar met een peuter lukt het mij echt niet de hele dag binnen te zitten. Nu al red ik het niet altijd, wat als we echt niet meer naar buiten mogen.

Tijd voor mijzelf maken

Het wordt nu in deze tijd helemaal belangrijk om toch te leren tijd voor mijzelf te gaan maken. Want als ik dit niet ga doen, wordt het er niet leuker op. En ik wil die leuke mama gewoon zijn. Dat verdient mijn kind en ik verdien het zelf ook om gewoon heerlijk te genieten. Alleen de vraag ik hoe ga ik dat doen, nee niet hoe ga ik dat doen. Want met dat antwoord ben ik eigenlijk al wel mee geholpen. Maar wat ga ik dan doen in de tijd die ik voor mijzelf neem. Vaak heb ik na de zorg van Max niet meer de puf om iets voor mijzelf te gaan doen. Dus als Max in de middag slaapt, val ik vaak ook in slaap op de bank. Nu zit dat er bijna niet meer in, omdat ik die tijd nu gebruik voor videobellen of telefoontjes vanuit hulpverlening. Dus ga ik proberen tijd vrij te maken als mijn partner thuis is, zodat hij er voor Max is en ik mijzelf kan terug trekken en iets voor mijzelf heb.

Ik wil zeker weer meer gaan schrijven, als dat lukt. Daarnaast ben ik nog een beetje inspiratieloos, omdat ik vaak nergens zin in heb. Misschien toch wat meer zin gaan maken...

Voel jij je weleens schuldig naar je kind toe op wat voor manier ook?